Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1878. Wydano i rozesłano dnia 20. Listopada 1878 **Część XX.**

Nr. 54.

Obwieszczenie

c. k. Prezydium Namiestnictwa z dnia 1. Listopada 1878 r. L. 7215/pr. względem wydanej instrukcyi przy przeprowadzeniu zniesienia prawa propinacyi.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. Września 1878 r. L. 1143 obowiązujące w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Na podstawie §§. 42 i 45 ustawy z dnia 30. Grudnia 1875 r. dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 55 z roku 1877 zawierającej postanowienia o zniesieniu prawa propinacyi wydaje się w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości i skarbu w celu unormowania postępowania komisyi krajowej, jako też komisyj miejscowych przy przeprowadzeniu powyższej ustawy następującą instrukcyę, która wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

W zastępstwie c. k. Ministra spraw wewnętrznych:

Stremayr w. r.

Instrukcya ministeryalna

celem unormowania postępowania komisyi krajowej i komisyj miejscowych przy przeprowadzeniu ustawy z dnia 30. Grudnia 1875 r. dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 55 z roku 1877 zawierającej postanowienia o zniesieniu prawa propinacyi w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

I. Ogólne postanowienia.

§. 1.

Komisya krajowa ustanowiona dla oznaczenia czystego dochodu z propinacyjnego prawa wyszynku i dla oznaczenia prawa zastrzeżonego § 4. ustawy z dnia 30. Grudnia 1875 r., uchwala w myśl §. 8 tej ustawy i znosi się w sprawach urzędowych bezpośrednio z wszystkiemi władzami rządowemi.

Komisya krajowa używać będzie własnej pieczęci z napisem „C. k. Komisya krajowa dla oznaczenia czystego dochodu z propinacyjnego prawa wyszynku,“ która ma być wyciśniętą na wszystkich jej orzeczeniach.

§. 2.

Komisya krajowa rozpoznaje zgłoszenia wpływające w skutek ogłoszonego edyktu, zwraca nieodpowiednio sporządzone stronom z oznaczeniem terminu dla przedłożenia sprostowanego zgłoszenia, te zaś, które nie wymagają sprostowania, przydziela komisyom miejscowym dla przeprowadzenia dochodzenia.

Komisya krajowa zarządza z urzędu dochodzenia względem tych propinacyjnych praw wyszynku, które w terminie edyktem oznaczonym nie zostały zgłoszone, lub względem których do uzupełnienia zwrócone zgłoszenia w wyznaczonym terminie nie zostały powtórnie wniesione.

§. 3.

Jeżeli do zgłoszeń nie dołączono potrzebnych dla przeprowadzenia rozprawy wyciągów z ksiąg publicznych, zasiągnie komisya krajowa w krótkiej drodze potrzebnych wyjaśnień od sądu, który prowadzi te księgi.

§. 4.

Komisya miejscowa przeprowadza dochodzenie w sprawach jej przydzielonych zwykle w miejscu siedziby starostwa tego powiatu, w którym leży majętność lub miejscowość, do której odnosi się zgłoszone prawo propinacyi. Jeżeliby w wypadkach wyjątkowych zaszła konieczność przeprowadzenia dochodzenia na miejscu, winna komisya przedkładając wynik komisyi krajowej wykazać tę konieczność, inaczej nie będą jej przyznane koszta podróży.

§. 5.

Komisya miejscowa ma prawo znosić się bezpośrednio z władzami politycznemi, sądowemi i skarbowemi pierwszej instancyi w kraju, i żądać od nich potrzebnych wyjaśnień, jako też udzielenia aktów urzędowych. Ma ona prawo wglądać w akta starostwa urzędu podatkowego, w szczególności także w akta katastralne i księgi publiczne, jakoteż żądać z tych aktów wyciągów, które mają być jej spiesznie udzielane. Jeżeli zaś zajdzie potrzeba zażądania wyjaśnień lub aktów od władz krajowych, winna komisya miejscowa udać się w tym względzie do komisyi krajowej.

§. 6.

Strony interesowane lub ich zastępcy obowiązani są na każdorazowe wezwanie komisyi miejscowej stanąć do rozprawy osobiście, albo przez pełnomocników pod następstwem skutków niestawienia się, które w wezwaniu wyraźnie przytoczone być mają. Jeżeli strona pomimo, że otrzymała wezwanie do rozprawy, nie stanie, i nie usprawiedliwi swej nieobecności, tudzież jeżeli strona, która się jawiła wzbrania udzielić wyjaśnień, lub dostarczyć środków dowodowych, zbada komisya miejscowa z urzędu stosunki rozstrzygające i przeprowadzi dalsze dochodzenie.

§. 7.

Pełnomocnicy i prawni zastępcy jawiący się w imieniu stron, przedłożyć mają dokumenty uwierzytelniające ich upoważnienie do zastępywania.

§. 8.

Jeżeli okaże się potrzeba ustanowienia kuratora dla osób nieobecnych uda się komisya miejscowa w tej mierze do przynależnego Sądu.

§. 9.

Osoby, które komisya miejscowa zawezwie dla złożenia świadectwa, winne stawić się w oznaczonym terminie i złożyć świadectwo.

W razie oporu należy przeciw nim postąpić wedle postanowień ces. rozp. z dnia 20. Kwietnia 1854 (Nr. 96 dz. u. p.).

§. 10.

Swiadkowie otrzymają tylko na wyraźne żądanie i wtenczas tylko wynagrodzenie, jeżeli w odległości więcej jak 15 kilometrów od miejsca ich przesłuchania są zamieszkali, lub doznają uszczerbku w swym zarobku, lub z powodu ich wezwania ponosić muszą wydatki.

Wynagrodzenie to oznaczy komisya miejscowa, uwzględniając przytem zarobkowanie przesłuchanych osób, zwyczajne ceny miejscowe, i ewentualnie jako potrzebne uznane wydatki.

§. 11.

Wszelkie doręczenia uskutecznia komisya miejscowa przez Starostwo, rewersa stron na doręczone pisma i wezwania komisyi miejscowej mają być bezzwłocznie wręczone kierownikowi komisyi miejscowej.

II. Szczegółowe postanowienia względem postępowania komisyi miejscowej.

a) Czynności przygotowawcze.

§. 12.

Komisya miejscowa powinna, zanim przystąpi do rozprawy ze stronami, rozpoznać, które z przydzielonych jej od komisyi krajowej zgłoszeń pozostają w związku i tak uporządkować tok rozpraw, aby sprawy w związku będące były przeprowadzane równocześnie i zostały przedłożone komisyi krajowej razem dla wydania orzeczeń.

§. 13.

Sprawy podlegające postępowaniu według ustawy z dnia 30. Grudnia 1875 r. mogą być ze sobą w związku:

a) Jeżeli dochody dwóch lub więcej majętności stanowiących osobne ciała gruntowe były łącznie zeznawane dla wymiaru podatku dochodowego, a wskutek tego kwoty dochodu wykazane w fasyach podatkowych z lat 1869 do 1874 przedstawiają łączne sumy dochodów z dwóch lub więcej majętności.

b) Jeżeli w jednej i tej samej gminie (miejscowości) służy prawo propinacyjnego wyszynku kilku osobom.

§. 14.

Komisya miejscowa, gdy z osnowy zgłoszeń lub w toku rozprawy dowie się o prawach pozostających w związku z prawami zgłoszonemi, a względem których nie wniesiono zgłoszeń, zaprosi do rozprawy strony interesowane, za ich udziałem sporządzi z urzędu zgłoszenia i przeprowadzi ustawą i instrukcyą przepisane dochodzenie, zarazem doniesie komisyi krajowej, że względem tych niezgłoszonych propinacyjnych praw wyszynku wdrożyła postępowanie z urzędu.

§. 15.

Jeżeli strona powołuje się w zgłoszeniu na pisemne dowody przechowane w urzędach publicznych, winna komisya miejscowa przed rozpoczęciem rozprawy zebrać te dowody.

Do rozprawy należy zaprosić nie tylko stronę, która wniosła zgłoszenie, lecz także osoby, które są interesowane w sprawie dla tego, że im w obrębie tej samej majętności lub miejscowości służy także propinacyjne prawo wyszynku, lub, że wystąpiły z roszczeniami sprzecznemi względem tego samego prawa.

Zarazem zawezwie komisya miejscowa także świadków, którzyby w zgłoszeniu dla udowodnienia okoliczności tam przytoczonych a do wyjaśnienia sprawy służących powołani byli.

W ogóle powinna tak wszystko urządzić, aby można przeprowadzić całe dochodzenie w jednym ciągu na jednym terminie.

b) Dochodzenie posiadania i objętości propinacyjnego prawa wyszynku.

§. 16.

Przystępując do rozprawy ze stronami ma komisya miejscowa przedewszystkiem rozpoznać dokumenty legitymacyjne osób, które stają do rozprawy jako pełnomocnicy, lub prawni zastępcy stron interesowanych.

Osoby, które nie udowodniły swego upoważnienia do zastępowania, nie mogą być dopuszczone do rozprawy.

§. 17.

Dochodzenie faktycznych stosunków względem prawa propinacyi będącego przedmiotem rozprawy powinno wyjaśnić następujące okoliczności:

1. Na które gminy (miejscowości) rozciąga się zgłoszone prawo propinacyi;

2. kto jest właścicielem tego prawa, i czy w tych samych miejscowościach nie wykonuje jeszcze kto inny prawa propinacyi;

3. podstawy prawne, na których polega każde uprawnienie, a jeżeli względem tego samego uprawnienia zachodzą sprzeczne ze sobą roszczenia kilku osób, okoliczność kto jest w faktycznem posiadaniu tego prawa;

4. objętość i sposób wykonywania dotyczących równie jak i innych w tych samych miejscowościach wykonywanych praw propinacyi.

Nadto

5. Czy majętność będąca przedmiotem rozprawy stanowi sama dla siebie, lub w połączeniu z innemi majętnościami, osobne ciało gruntowe, a jeżeli chodzi o prawo propinacyi osób uprawnionych z innego tytułu, czy prawo zgłoszone jest w księgach gruntowych uwidocznione, i w jaki sposób?

§. 18.

Dla wyjaśnienia stosunków nadmienionych w ustępie 57ym poprzedniego §fu powoła się komisya na osnowę ksiąg publicznych.

Jeżeli komisya miejscowa uzna w toku swej czynności potrzebę zasięgnięcia wyjaśnień z ksiąg publicznych, udać się ma w tym względzie do dotyczącego sądu hipotecznego.

§. 19

Komisya miejscowa ma przeprowadzając dochodzenie względem punktow nadmienionych w ustępach 1, 2 i 4 §. 18 zbadać dokładnie wszystkie uprawnienia różnych osób do propinacyjnego prawa wyszynku w obrębie tego samego ciała gruntowego, lub tej samej miejscowości, wyjaśnić wzajemny stosunek pomiędzy tymi uprawnionymi co do wykonywania przez nich propinacyjnego prawa wyszynku w obrębie tego samego terytoryum i przeprowadzić w związku dochodzenie względem wszystkich uprawnień rozciągających się na ten sam obszar.

§. 20.

Jeżeli co do prawa będącego przedmiotem rozprawy zachodzą sprzeczne roszczenia kilku osób, komisya miejscowa nie powinna udawać się w rozpoznanie spornych stosunków prawnych, lecz sprawdzić tylko istnienie tych roszczeń, i określi takowe w protokole dochodzenia o tyle, o ile to potrzebne dla ocenienia, czy stanowcze orzeczenie komisyi krajowej o czystym dochodzie z propinacyjnego prawa wyszynku jako też o prawie zastrzeżonem §. 4 ustawy zawisłem jest od poprzedniego sądowego rozstrzygnięcia sporu prawno prywatnego.

W takim wypadku przystąpi komisya miejscowa przedewszystkiem do zbadania ostatniego faktycznego stanu posiadania, mianowicie wyjaśni kto rzeczywiście posiada i wykonuje propinacyjne prawo wyszynku na terytorjum, które jest przedmiotem rozprawy i przeprowadzi dalsze dochodzenie z faktycznym posiadaczem.

§. 21.

Znawcy ustanowieni według §. 12. ustawy, mają być zaprzysiężeni w myśl ustawy z dnia 3. Maja 1868 r. Nr. 33. dz. u. p.

c) Wyśledzenie czystego rocznego dochodu.

§. 22.

Według §. 11. ustawy z dnia 30. Grudnia 1875 r. ma być za podstawę do wyśledzenia czystego dochodu przyjęty ten dochód, który służył do wymiaru podatku dochodowego w latach 1869 do 1874.

Jeżeli jednak komisya miejscowa przekona się, że dochód który służył za podstawę do wymiaru podatku dochodowego nie zgadza się z rzeczywistym, natenczas ma wyśledzić cyfrę czystego dochodu z kontraktów dzierzawnych lub innych dokumentów n. p. rachunków gospodarczych i rejestrów.

Jeżeli w takim wypadku nie ma ani kontraktów dzierzawnych, ani też innych przedmiotu dochodzenia dotyczących dokumentów, lub jeżeli przeciw istniejącym dokumentom zachodzą uzasadnione wątpliwości, które w protokole dochodzenia dokładnie wyjaśnić należy, wyśledzi komisya miejscowa czysty dochód z propinacyjnego prawa wyszynku w drodze innych odpowiednich dochodzeń w szczególności przez przesłuchanie świadków, a w razie potrzeby także przez znawców.

§. 23.

Jeżeli przeciw czystemu dochodowi z prawa propinacyjnego wyszynku przyjętemu do wymiaru podatku na podstawie fasyi i przeciw potrąceniom fasyonowanym w rubryce „rozchody“ nie podniesiono uzasadnionych zarzutów i także komisyi miejscowej nie nasuwają się w tym względzie uzasadnione wątpliwości, przyjmie komisya bez dalszych badań i dochodzeń przyjęty do wymiaru podatku na podstawie fasyi czysty dochód z propinacyjnego prawa wyszynku jako rzeczywisty.

§. 24.

W tym celu ma komisya miejscowa cyfry dochodu w zgłoszeniu wykazane porównać z fasyami i wykazami podatku, mylnie podane cyfry sprostować według cyfer przyjętych do wymiaru podatku; a jeżeli zgłaszający cyfer tych wcale nie podał, wpisać kwoty dochodu przyjęte do wymiaru podatku do dotyczących rubryk zgłoszenia, i przedstawić rezultat stronie, która jeżeli nie ma nic do zarzucenia, podpisze sprostowane lub uzupełnione zgłoszenie z uwagą „zgadzam się“.

§. 25.

Jeżeli komisya miejscowa przekona się, że dochód, który służył za podstawę do wymiaru podatku, nie zgadza się z rzeczywistym, winna takowa celem wyśledzenia rzeczywistego dochodu z propinacyjnego prawa

wyszynku sprawdzić najprzód dochód brutto w gotówce, a jeżeli dzierzawca propinacyi obok czynszu w gotówce uiszczał uprawnionemu także prestacye w naturze lub innego rodzaju n. p. pewną ilość kur, jaj, cukru, kawy i. t. p., lub jeżeli tego rodzaju prestacye uiszczane były przez szynkarzy we własnym zarządzie ustanowionych (szynkarzy pobierających pewien procent dochodu) także ilość i jakość tych prestacyj i ich wartość pieniężną.

Od sprawdzonego dochodu brutto z propinacyjnego prawa wyszynku potrącone być mają wydatki połączone z wykonywaniem tego prawa jak n. p. w razie wykonywania tego prawa w własnym zarządzie wynagrodzenie szynkarzy, koszta utrzymania budynków, w których szynkowano i t. p., a jeśli prawo propinacyi było wydzierzawianem, koszta utrzymania budynków, wartość dodatków jakie dzierzawca do propinacyi otrzymywał od właściciela jak n. p. drzewo opałowe pastwisko, letnie dla bydła, utrzymanie pewnej ilości bydła przez zimę, użytek ogrodu, pola albo łąki i t. p.

§. 26.

Jeżeli wykazany we fasyi dochód odnosi się do dwóch lub więcej majętności stanowiących osobne ciała gruntowe, ma strona uprawniona podać, ile z łącznej kwoty czystego dochodu przypada na każdą majętność nadmienić, jakie dane służyły jej za podstawę przy rozdzieleniu łącznie wykazanego dochodu na poszczególne majętności.

Komisya miejscowa nie ma się zapuszczać w rozpoznanie podstaw, które strona uprowniona przyjęła dla rozdzielenia łącznie wykazanego dochodu, jeżeli nikt z interesowanych nie czyni zarzutów przeciw temu rozliczeniu dochodu.

Gdyby zaś zarzuty takie wniosła strona interesowana, lub gdyby właściciel propinacyi oświadczył, że nie potrafi sam uskutecznić rozliczenia, ma komisya miejscowa w pierwszym wypadku sprawdzić wniesione zarzuty, w drugim zaś wypadku uskutecznić repartycye dochodu na pojedyncze ciała gruntowe z uwzględnieniem miejscowych stosunków mianowicie ludności w poszczególnych gminach, frekwencyi obcych, odbytu trunków i t. p.

§. 27.

W miastach w których obrębie prawo propinacyjnego wyszynku służy nie tylko samej gminie miejskiej, lecz także innym osobom ma każda uprawniona strona wykazać osobno czysty dochód z tego prawa.

Komisya miejscowa ma dotyczące podania stron zbadać i w razie potrzeby sprostować.

Jeżeli dochód ten w obrębie takiego miasta przez naczelników zeznawany był łącznie od opodatkowania i łącznie wzięty został za podstawę do wymiaru podatku, należy oznaczyć pojedyncze udziały przypadające z dochodu na każdego z uczestników przez stosowne dochodzenie.

§. 28.

Jeżeli we fasyach podatkowych z lat powyższych dochód z propinacyjnego prawa wyszynku zeznawany był łącznie z dochodem z innych źródeł płynącym, winna komisya miejscowa wyśledzić kwotę jaka z dochodu łącznie fasyonowanego i przyjętego za podstawę do wymiaru podatku przypada na zgłoszone propinacyjne prawo wyszynku.

Tego rodzaju inne źródła dochodu są n. p. dochód z młynów, tartaków, cegielni, wapniarek, dochód z myta, mostowego lub przewozu, dochód z austeryi tam, gdzie przy ustanowieniu czynszu dzierzawnego za prawo propinacyi uwzględniano użytek z austeryi jako źródło osobnego dochodu, dalej w obrębie miast dochód z dodatków gminnych lub opłat za trunki wprowadzane w obręb miasta na własną potrzebę, wreszcie dochód z opłat pobieranych od przemysłowców jako posiadaczy gorzelń, browarów, lub miodosytni, bądź jako wynagrodzenie gminie miejskiej ubytku z zysku z wyłączności prawa wyrobu, bądź jako należytość wyrównywającą opłatę od trunków wprowadzanych w obręb miasta.

§. 29.

Jeżeli dochód z propinacyjnego prawa wyszynku był tylko w niektórych z lat od roku 1869 do 1874 fasyonowanym do podatku łącznie z dochodem z innych źródeł płynącym, przyjmie komisya miejscowa — gdyby przy dochodzeniu nie dały się uzyskać inne pewne podstawy, dochód z propinacyjnego prawa wyszynku za te lata w tej wysokości, jaka się przedstawi z porównania dochodu przyjętego w tych latach za podstawę do wymiaru podatku z dochodem wykazanym w fasyach innych lat osobno z propinacyjnego prawa wyszynku a osobno z innych źródeł.

§. 30.

Gdyby w sposób w powyższych postanowieniach wskazany nie dało się uzyskać wszystkich cyfr potrzebnych dla wyśledzenia czystego dochodu z propinacyjnego prawa wyszynku, mają cyfry te o ile są sporne lub wątpliwe ustanowione być przez znawców.

Znawcy obowiązani są w wywodzie uzasadnić każdą pozycyę oszacowania tak, aby z tegoż było widoczne, w jaki sposób i za pomocą których czynników doszli do cyfer dochodu, które wykazują, jako ostateczny wynik przeprowadzonego oszacowania.

Komisya miejscowa winna jednak na żądanie znawców sprawdzić te wszystkie okoliczności i fakta, które mogą im posłużyć za podstawę oszacowania i na których oprzeć muszą swoje oszacowanie.

Strony zawezwane do rozprawy ze znawcami mają prawo celem dokładnego ocenienia przedmiotu wnosić uzupełniające pytania, i są obowiązane udzielić znawcom żądanych wyjaśnień i środków dowodowych.

Wywód znawców należy stronom przedstawić, a względem poczynionych przez nie uwag zażądać od znawców za potrzebne uznanych wyjaśnień.

§. 31.

Od sprawdzonego w myśl powyższych postanowień czystego dochodu z propinacyjnego prawa wyszynku potrącone być mają w myśl drugiego ustępu §. 5 ustawy przeciętna z lat 1869 do 1874 kwota rocznego podatku z dodatkami państwowemi, krajowemi i indemnizacyjnemi, jakie z tego dochodu opłacano, którą komisya miejscowa na podstawie wykazów c. k. urzędu podatkowego sprawdzić winna.

d) Dochodzenie względem prawa wyszynku zastrzeżonego §. 4. ustawy.

§. 32.

Dla oznaczenia terytoryum w którem po upływie peryodu wskazanego w §. 3. ustawy właścicielowi majętności stanowiącej osobne ciało grunto

we, z którą połączone jest prawo propinacyi, służyć będzie prawo utrzymywania jednego szynku zastrzeżone według §. 4 ustawy, wystarcza wymienić gminę (miejscowość), na którą rozciągało się zgłoszone prawo propinacyi, a jeżeli majętność stanowiąca ciało gruntowe, rozciąga się na więcej niż jedną gminę, wymienić wszystkie gminy w obrębie których ma być właścicielowi majętności zastrzeżone prawo rzeczowe szynkowania w jednym szynku.

Komisya miejscowa winna sprawdzić, czy zastrzeżenia zgłaszającego poczynione w tej mierze w zgłoszeniu, zgadzają się z wynikiem dochodzenia przeprowadzonego w myśl §. 17 instr. względem terytoryum, na które rozciąga się zgłoszone prawo, i potwierdzić zgodność, lub też sprostować z odwołaniem się do wyniku dochodzenia podanie strony w zgłoszeniu.

§. 33.

Jeżeli w jednej i tej samej gminie więcej osób wykonuje prawo propinacyi z tytułu posiadania odrębnych ciał gruntowych, lub innego tytułu, winna komisya miejscowa dla uzyskania podstawy do orzeczenia komisyi krajowej, czy i w jakiej objętości ma być uprawnionym do propinacyi, zastrzeżone prawo do jednego szynku z mocy §. 4 ustawy, zbadać dokładnie, jeżeli to się nie stało przy wyśledzeniu czystego dochodu, czy każdy z tych uprawnionych wykonywał dotąd prawo wyszynku w osobnym szynku, lub czy wykonywali to prawo wspólnie w jednym szynku, czy każdy z nich wykonywał wyszynk wszystkich trunków propinacyjnych, lub tylko trunków pewnego gatunku n. p. tylko piwa albo miodu i t. p.

§. 34.

Jeżeli kilku właścicielom prawa propinacyi w tej samej gminie (miejscowości) przyznane być ma zastrzeżone §. 4 ustawy z dnia 30. grudnia 1875 r. prawo tylko na jeden wspólny szynk w obrębie tej gminy (miejscowości), ma komisya miejscowa uwidocznić w dotyczących zgłoszeniach, względnie w protokole dochodzenia tę wspólność.

Nie jest zaś zadaniem komisyi miejscowej dochodzić w jaki sposób ci właściciele wykonywać będą po upływie peryodu wskazanego §em 3cim ustawy wspólne prawo utrzymywania jednego szynku w obrębie gminy.

III. O orzeczeniach i rekursach.

§. 35.

Wynik dochodzenia przeprowadzonego we wszystkich wyż wskazanych kierunkach przedłoży komisya miejscowa z dotyczącymi aktami komisyi krajowej dla wydania orzeczenia.

§. 36.

Jeżeli komisya krajowa uzna potrzebę uzupełnienia dochodzenia, zwraca akta komisyi miejscowej z wskazaniem kierunku i sposobu w jakim ma być przeprowadzone uzupełniające dochodzenie.

§. 37.

Jeżeli przeprowadzona rozprawa wykaże, że oznaczenie czystego dochodu z propinacyjnego prawa wyszynku, lub przyznanie prawa zastrzeżonego §. 4 ustawy zawisło od poprzedniego rozstrzygnięcia sporu prawno prywatnego, wyda komisya krajowa orzeczenie na podstawie ostatniego faktycznego posiadania z wyznaczeniem nieprzekraczalnego terminu przynajmniej trzechmiesięcznego, w którym pozew dla rozstrzygnięcia sporu ma być tem pewniej wniesiony do właściwego sądu i dowód, że to się stało, przedłoży komisyi krajowej, ile że w przeciwnym razie orzeczenie komisyi krajowej stanie się prawomocnem i stanowczem.

W ten sam sposób postąpi komisya krajowa przy orzeczeniu w wypadku §. 27. tej instrukcyi, jeżeli dochód z propinacyjnych praw wyszynku przysługujących w obrębie miasta gminie i innym osobom przyjęty został wspólnie do wymiaru podatku, a udziały uprawnionych stron w czystym dochodzie w braku porozumienia musiały być oznaczone w drodze dochodzeń komisyi miejscowej.

§. 38.

W orzeczeniu ma być wyraźnie powiedzianem, że stronie służy od niego rekurs do ministerstwa spraw wewnętrznych w terminie oznaczonym §. 14 ustawy z 30. Grudnia 1875 r.

Przeciw uchwałom komisyi krajowej, postanawiającym uzupełnienie dochodzenia nie służy stronom prawo rekursu, lub zażalenia.

§. 39.

Rekursy wnoszone być mają wprost do komisyi krajowej, która przedłożyć ma takowe ministerstwu spraw wewnętrznych do rozstrzygnięcia.

§. 40.

Prawomocne orzeczenia wydane o czystym dochodzie z propinacyjnego prawa wyszynku połączonego z majątkiem tworzącym ciało gruntowe i o prawie zastrzeżonem w myśl §. 4. ustawy dla takiego majątku, udzieli komisya krajowa właściwym sądom hipotecznym dla uwidocznienia w księgach publicznych w myśl postanowień §. 18 ustawy.

IV. O kosztach.

§. 41.

Koszta niezbędne połączone z dochodzeniem w celu wymierzenia czystego dochodu z propinacyjnego prawa wyszynku ponosi na zasadzie ustawy z dnia 30. Grudnia 1875 r. fundusz propinacyjny.

Komisya krajowa może strony, które spowodowały oczywiście niepotrzebne koszta, zniewolić je do ich zwrotu.

Uprawnieni, którzy nie podadzą zgłoszenia w terminie przepisanym, ponosić będą sami koszta wyśledzenia dochodu z ich prawa propinacyi (§. 10 ustawy), koszta dochodzenia spowodowanego rekursem, jeżeli takowego nie uwzględni władza wyższa, ponosi strona, która wniosła nieuzasadniony rekurs (§. 14 ustawy).

§. 42.

Potrzebne fundusze wyasygnuje Wydział krajowy, jako Dyrekcya funduszu propinacyjnego z tego funduszu w miarę potrzeby.